

2.

Äfwen som du, de glada där jag njutit,
 Döende blomma, hur lycklig du är!
 En storm har förstört din glans och stjelen brutit;
 En frätande ors mitt hjerta förtär.

3.

Lycklig är du! du hör och födes åter,
 Och all din skönhet förnyad du får;
 Då ewigt mitt qual mid bäckens sus jag gråter,
 Och njuter ej mer någon lifwande wår.

Högnåls-fråga

i

Kärleks-Balken:

Är kärleken ett ondt, är den ett godt?

1) En tjust till tårar, än ett rof för smär-
 tan, m. m.

2) I denna bäck, m. m.

CH. D. G. S. D. S. D.

Uppsala: C. A. W. Lundström, 1884.

I.

Än tjust till tårar, än ett rof för smärtan,
Jag ber, o sägen mig, I dymma hjertan,
Om annars hjertan ges, som det jag fått:
Är kärleken ett ondt? är den ett godt?

2.

Är den ett ondt, hwi söker man att wara
För den i tid den unga oerfarna?
Hwi lockas hon af sjelfwa warningen,
Att i sin oskuld drömma blott om den?

3.

Jag wet, deß yllar oförsedda farå,
Ej stöld, ej brynja, kan mot dem bewara.
Men ges et någon ört mot deras sår?
Ej en besvärning, som på tjusarn råa

4.

Bannlysa honom! Hwilken nåns det göra?
Hon är så söt att se, så ljuf att höra.
Fly för hans åsyn? är Ni än så snar,
Mer snabb än Ni, han Er i flykten tar.

5.

Är han ett godt? hwi ängslas man och flagar
Det då han ler, och då han mest behagar?
O flandra ej den hufwa makt, han wann,
Som midt i plågan så förtjusat kan.

6.

Men leken sluts i hast, förbi är nöjet,
Och ofta gråten kommer efter löjet.
Nå wål: hwar ärsid kan ej blomma ge:
Och bäst de stönast stå, förvisna de.

7.

Än tjust till tårar, än ett rof för smärtan,
Jag ber, o sägen mig, I dymma hjertan,
Om annars hjertan ges, som det jag fått:
Är kärleken ett ondt? är den ett godt?

I.

I denna båd en grumlad bdsja rinner;
På denna äng syns en blomma ej mer;
Det flagande ldf för wädrets wåld försvinner:
Allt delar mitt qwal hwad ifring mig jag ser.